

El Parlament Europeu serà escollit el proper 13 de juny. Aquests comicis no tenen tanta importància com els municipals i autonòmics.

Joc d'aliances per a arribar a Europa

L'Europa organitzada econòmicament torna a demanar als seus ciutadans que facin un gest polític. És el tret de sortida d'un seguit d'aliances de tota mena: candidats que volen anar a Europa i candidats que no poden quedar-se a casa.

Els quixots del Parlament Europeu, els que veritablement creuen en aquesta assemblea del vell continent, són en hora bona. Les eleccions europees coincideixen enguany amb les eleccions autonòmiques a les Illes i al País Valencià, i amb totes les municipals de l'estat espanyol, el mateix dia 13 de juny. Es a dir, que els comicis de més abstenció (l'any 1994 va ser de més del 40%) es fan el mateix dia d'unes altres

eleccions, també amb molta abstenció, però no tanta. En principi, doncs, això hauria de ser un avantatge, però no ho és tant. L'efecte de simpatia reduirà segurament l'abstenció europea, però també és cert que aspirants a alcalde i a president apagaran l'interès per Europa.

De fet, només cal veure l'atenció que dedica cada partit a a cada domini electoral. A diferència d'allò que fan amb les municipals i au-

tonòmiques, a Europa no hi envien primeres figures, perquè el poder de decisió hi és més aviat escàs (no té capacitat plena ni en l'ordre legislatiu ni en el de control de l'executiu). Però és que els mateixos partits, de cada estat, no incrementen tampoc les quotes de poder del Parlament Europeu. I quan un enviat a Estrasburg ha tingut, o té, un pes dins un partit qualsevol (per exemple, Pere Esteve a CiU, Aleix Vidal-Quadras al PP, Rai-

mon Obiols al PSC-PSOE), és inevitable que apareguin els comentaris malèvols que consideren la feta com una excursió, ni que sigui temporal, a un cementiri d'elefants.

L'organització mateixa del Parlament Europeu no ajuda gaire a acostar aquest organisme als ciutadans, que és allò que fa que interressi de debò els partits. El sistema electoral per a arribar a la cambra europea canvia a cada estat. Per exemple, a diferència d'Alemanya, on voten per *lander*, o d'Itàlia, on hi ha cinc circumscripcions, els ciutadans dels Països Catalans han de votar en la mateixa circumscripció única dels espanyols. Això obliga els partits no estatals a fer múltiples aliances, de manera que en resulten coalicions sorprenents, quant a tradició o ideologia.

S'obre el joc. Per exemple, CiU, a l'hora d'anar a Estrasburg fa coalició amb el Bloc Nacionalista Valencià i el PSM-Entesa Nacionalista de Mallorca. Però aquesta unitat no es tradueix després en res que el ciutadà pugui palpar. A les paperetes electorals del Principat la coalició es dirà "CiU", a les Illes "PSM-ENM-CiU-BNV", i al País Valencià "BNV-CiU", amb els candidats valencians encapçalats per Pere Esteve. Però es veu que aquesta aliança no funciona en l'àmbit estatal, on CiU ha signat la Declaració de Barcelona només amb el Bloc Nacionalista Gallec (BNG) i el Partit Nacionalista Basc (PNB) —un document, per cert, que va portar a unes comissions que parlaven de reconeixement europeu.

I les diferències entre els qui formen aquesta llista continuen, una vegada a Europa. Els escollits que pertanyin a Unió s'uniran, amb el PP i el PNB, al Grup del Partit Popular Europeu; i en canvi, Convergència s'apuntarà al Grup dels Liberals, Demòcrates i Reformistes, on per cert també hi ha membres de la Forza Italia de Berlusconi, de la Lega Norte d'Umberto Bossi i qui surti, si surt ningú, d'Unió Valenciana. Si hi ha escollits del Bloc o del PSM, caldrà veure

ARXIU / RICARD CUGAT

ARXIU / JOAN CELIA

A diferència d'Alemanya o d'Itàlia, els ciutadans catalans han de votar en la mateixa única circumscripció espanyola.

on van a parar. En tots dos partits hi ha qui s'estima més de fer igual que CDC, però també hi ha qui voldria anar al grup de Coalició Radical Europea. En aquest plançó del desaparegut Grup Arc de Sant Martí, hi ha el Partit Nacionalista Escocès (SNP) i els nacionalistes flamencs moderats de la Volks Unie.

És precisament a aquest Grup Radical que segurament s'apuntarà el representant d'ERC-Els Verds, el nord-català Miquel Mayol, en cas de ser escollit. Ben allunyat, en l'aspecte social, de dos dels seus companys de viatge a Europa, el PNB i Unió Mallorquina, que tenen moltes més afinitats amb el grup popular. El quart component d'aquesta "Coalició Nacionalista+Europa del Pobles", Eusko Alkartasuna, probablement que farà costat a ERC, amb què hauran

de compartir escó, si només surten dos electes d'aquesta llista.

Com en la candidatura anterior, les diferències ideològiques, i fins i tot nacionals, es minimitzen en la posta en escena. Al Principat i al País Valencià la llista és diu "ERC-Els Verds" i no hi ha cap basc; i a les Illes Balears la candidatura es diu "UM" i només hi figuren membres d'aquest partit.

I encara hi ha més jocs de mans amb noms i llistes. Si a les Illes i al País Valencià els socialistes fan propaganda per la llista "PSOE-Progressistes", al Principat la llista es diu "PSC-PSOE" i només inclou socialistes catalans, excepte la candidata en cap que és la mateixa a les paperetes de tot l'estat: Rosa Díez. Això sí, de segon hi ha Raimon Obiols, que tot i ser el màxim càrrec dels socialistes espanyols en relacions internacionals ha entrat a la candidatura per la quota del PSC i no pas per decisió del PSOE.

Amb Aleix Vidal-Quadras ha passat una mica al revés. Des del carrer de Gènova de Madrid han decidit directament que ocuparia el quart lloc de la llista que encapçala Loyola de Palacio. Però al Principat, qui farà la campanya popular serà Joan Manuel Fabra, que és el número 16 de la llista.

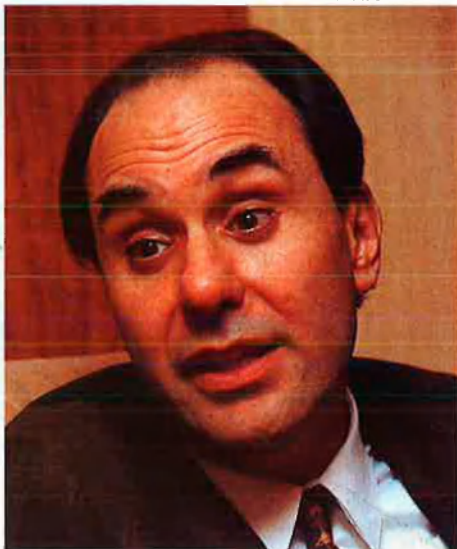
Tornant a la diversitat de paperetes, a la Coalició "Els Verds-Les Esquerres dels Pobles" (que aplega IC-Verds, Los Verdes, Esquerda de Galicia, Chunta Aragonesista i Izquierda Andaluza) també hi ha

A l'esquerra Raimon Obiols, número dos del PSC-PSOE. I a la dreta Pere Esteve cap de llista de la coalició formada per CiU, PSM-ENM i BNV.

PERE CODONYAN

ARXIU / RICARD CUGAT

A l'esquerra Miquel Mayol, líder de la llista d'ERC-EV, integrada a la Coalició Nacionalista-Europa dels Pobles. A la dreta Aleix Vidal-Quadras, número quatre de la llista del Partit Popular.

canvis de noms segons el lloc de votació. A les Illes i al País Valencià la llista s'anomena "Els Verds", i hi figuren els candidats de tots els partits de la coalició, encapçalats per Antoni Gutiérrez; en canvi, al Principat la llista destaca el nom IC-Verds i només hi ha els membres d'Iniciativa. I a la Franja només hi ha els candidats de Chunta Aragonesista, i aquest és el nom

que duu la llista. Com que Europa és *diferent*, quan el líder d'IC, Antoni Gutiérrez, hi arriba, es trobarà compartint escó amb comunistes catalans d'IU i d'EUiA al Grup Confederal de l'Esquerra Unitària Europea-Esquerra Verda Nòrdica. I com amb les altres aliances, algunes contra natura, no passarà res.

També la coalició on hi ha UV, Coalició Europea, s'anomena dife-

rent segons el lloc. A més d'UV els altres regionalistes conservadors que la formen són Coalició Canària, el Partit Aragonès Regionalista, i el Partit Andalusista. Respecte a l'any 1994 hi falten els companys de viatge d'UM i el PNB.

A les Illes i al Principat la Coalició Europea es presenta amb la llista completa i el nom oficial; a la Franja només amb llista i el nom del PAR, i això mateix passa al País Valencià, però amb UV. Esperant d'erosionar el vot regionalista del partit de Villalba, també es presenta a aquests comicis l'Alternativa Comunitat Valenciana (ACV), escissió d'UV, sense cap possibilitat d'elecció.

En el mateix cas que l'ACV hi ha el Partit per la Independència. La llista dirigida per Xavier Bosch no té aliats dins la circumscripció única de l'estat espanyol, i per tant és impossible que aconseguixi cap escó.

Les opcions s'allarguen fins a 37. A excepció d'Euskal Herriarrok, que té possibilitats d'obtenir algun diputat, la resta es redueix a una pura qüestió testimonial. En aquest magma on ja no es presenten els amics de Ruiz-Mateos, hi ha disparitats com els incondicionals del Partit Humanista, el tradicional Partit Carlista i, per primera volta, la Coordinació d'Organitzacions Feministes. Lúdia Falcón capdavantaja aquesta aventura, amb representants del Partit Feminista de Catalunya o l'Associació de Dones de Benimaclet.

Els partits que sí que tenen possibilitats d'entrar al Parlament Europeu, amb l'aliança que sigui, després es trobaran amb la crua realitat d'un organisme controvertit, i que tothom creu que té poca força, però resulta que els mateixos partits que en formen part també governen els estats que no es decideixen a donar-li més força. Així, doncs, fins que no hi hagi una veritable voluntat de dotar de poder polític el Parlament europeu, aquest continuarà essent la destinació dels quixots europeistes i dels polítics nacionalment, o estatalment, incòmodes.

Oriol Cortacans

Els altres grups europeus

A part els grans grups del Parlament Europeu, amb partits homòlegs a tots els estats membres, hi ha una colla d'agrupacions no tan definides i que canvien a cada elecció.

Per exemple, la Coalició Radical Europea, que té vint diputats, podria tenir una nova composició i canviar de reivindicacions, si entren més partits nacionalistes i independentistes a l'hemicicle i s'hi apunten. També podria canviar el Grup Unió per Europa, on fins ara els seus 34 escons han estat ocupats per quatre diputats de Forza Italia, divuit neogaullistes i set conservadors irlandesos del Fianna Fail, etc.

També entra en aquest sector de canvis el Grup d'Independents per l'Europa de les Nacions. El nom, de totes formes, només designa unes quantes nacions, les que tenen estat. Tots els quatre partits que componen el grup malden per evitar que la construcció europea signifiqui

pèrdua de poder dels estats que actualment integren la UE. De totes maneres, és un grup que té tots els números per a desaparèixer. Actualment només aplega 13 diputats de partits de tres països, i en la nova legislatura que es constituirà, es necessitaran 23 escons de tres estats membres, o 29 de dos –o 18 de quatre, o 14 de cinc o més països membres.

La cosa més propable és que, si cap d'aquests partits estatals no arriba el dia 13 a Europa, acabin com a no inscrits. En aquesta situació es troben ara 37 eurodiputats, que, o bé no s'han sentit còmodes en cap grup, o bé cap grup no s'ha sentit còmode amb ells. La majoria d'aquests eurodesemparats pertanyen a partits d'extrema dreta, com ara el Front National de Le Pen, o el Vlaams Blok belga, o el DUP d'Irlanda del Nord, que hi és representat pel protestant ultraconservador i antiirlandès, mossèn Ian Paisley. O. C.